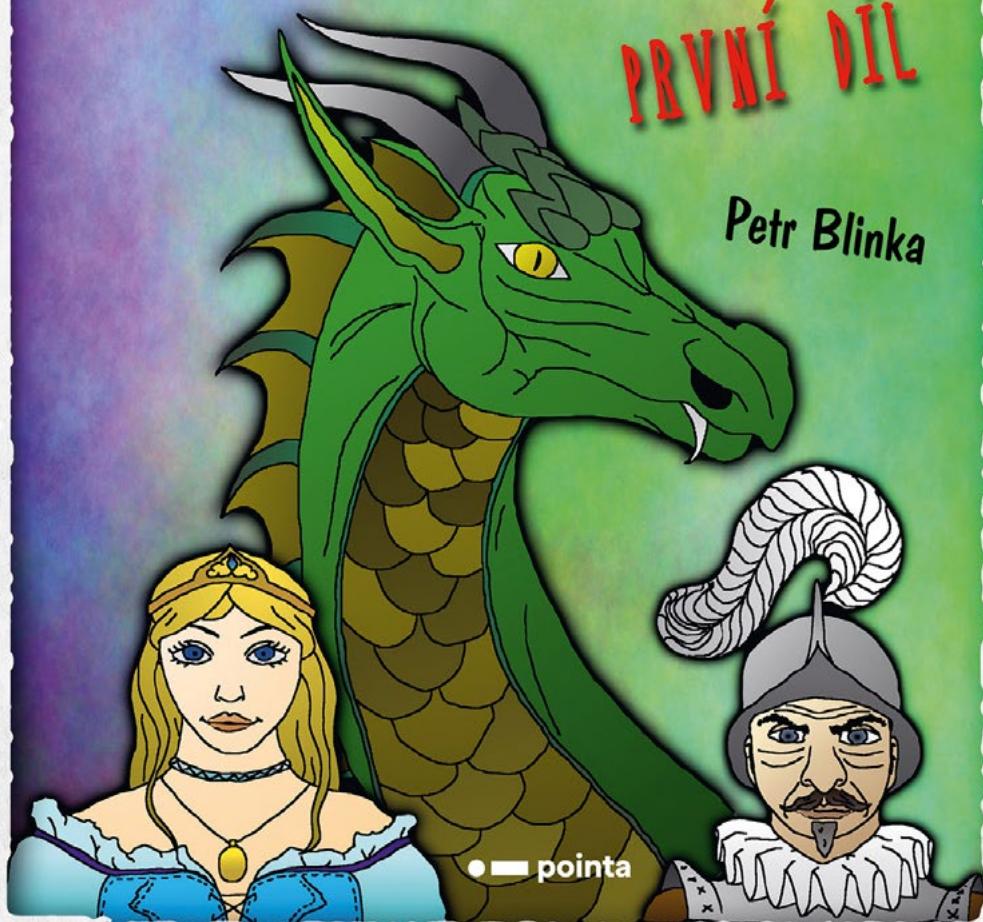

O KRÁLOVSTVÍ NA KONCI SVĚTA

PRVNÍ DÍL

Petr Blinka

● — pointa

O království Na konci světa 1. díl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Blinka

O království Na konci světa – 1. díl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

O království
Na konci světa
první díl

PETR BLINKA

● ■ pointa

ISBN tištěné verze 978-80-7691-214-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-381-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-382-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-380-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Tento humorný pohádkový příběh je o rozmazlené princezně Elišce, kterou dají rodiče na převýchovu do pekla. Než se však Eliška z pekla vrátí, na zámku proběhnou změny. Král doplatí na svoji důvěřivost a velitel stráže se bude snažit pomocí intrik, lží a lstí dostat na jeho místo. Nic z toho by se však nestalo, kdyby Lucifer neztratil kvůli vlastní zbrklosti své vidle. V pohádce se také objeví malý dráček a jakási záhadná nemoc. Příběh je okořeněn špetkou politiky, bez které by žádné království nemohlo fungovat. Tím bych chtěl politikům poděkovat za to, že dělají práci tak, jak ji dělají. Kniha je pro děti od deseti let. Myslím si ale, že si na své přijdou i dospěláci. Krásné počtení vám přeje autor.

Bylo jedno království, které se jmenovalo *Na konci světa*. Nebylo moc velké ani moc bohaté, a navíc jej skoro vůbec nikdo neznal. Lidu zde vládl starý král Eduard. Království sousedilo s královstvím krále Matyáše. To bylo oproti prvnímu království mnohem větší.

Mezi těmito dvěma zeměmi se rozprostíraly močály, bažiny, žila tu divoká zvěř a také mnoho ryb ve velkém jezeře. Lidé se do těchto míst báli chodit, protože se říkalo, že jsou začarovaná. Na druhé straně tohoto malého království vedla hranice kolem vysokých skal, soutěsek, průrev a roklin. Co bylo za nimi, nikdo pořádně nevěděl. Tradovaly se různé báje, tu a tam se objevily obrazy a knihy, které se o tomto místě plném různých tajemství zmiňovaly. Nikdo se tam však neodvážil vkročit, protože tato oblast naháněla lidem strach. Strach z neznáma. Málokdo věřil, že tam někde v roklinách může existovat něco dobrého, anebo aspoň něco, co by se lidem mohlo hodit. Všude trčely jen skály a kamení, občas se objevily také lesní požáry, které zahaloval dým. Navíc tam nevedla ani pořádná cesta, jen pár pěšinek, které vyšlapali zajáci a srny. Ti nejdováděnější lidé chodili k jezeru, aby si ulovili nějaké zvíře nebo rybu, ale bylo jich velmi málo. Často se stávalo, že lidé, kteří do těchto končin zavítali, už se nikdy nevrátili. Buď se utopili v bažinách a močálech, anebo se po nich slehla zem a už je nikdo nikdo neviděl.

Ze země krále Matyáše do království krále Eduarda vedla jedna cesta, která se jmenovala Spojnice. Protože po této cestě už mnoho let nikdo nejedl, byla zarostlá a popadané stromy ji dělaly neprůchodnou. Stejně jako spadený ztrouchnivělý most nad říčkou Hranečnicí.

Po boku krále Eduarda seděla na trůně jeho žena, královna Eleonora, dáma v nejlepších letech. Měli spolu jedinou dceru, princeznu Elišku. Ta byla krásná a brzy měla oslavit osmnácté narozeniny, avšak byla velmi rozmazlená. Protože to byla královská dcera, dávali jí vše, nač si vzpomněla. Když Eliška nedostala to, co chtěla, dokázala si to vynutit, vykřičet a vykřičet. Protože dostala všechno hned, nevážila si věcí a už ani nevěděla, jaké to je, na něco se těšit. Eliška byla rozmazlená a taky drzá. Velmi často také odmítala a byla zlá. Špatně se chovala také ke služebným a dělala jim různé naschvály. Tu po nich házela kamínky, tu na ně zase stříkala vodu, když se koupala, na hlavu jim pokládala živé pavouky, pod nohy jim pouštěla živé myši, které chytila ve sklepě, tajně rozsypávala hlínu po pokojích a pak se s úsměvem tajně dívala, jak dostane služebnictvo vyhubováno, padala naschvál do rybníka a sem tam i plivala na lidi. Každé obyčejné dítě by už dávno dostalo přes pusy, ale protože Eliška byla princezna, všechno jí prošlo.

Eliška nikdy nikoho za nic nepochválila a přitom se všichni tolik snažili, ba dokonce by jí snesli modré z nebe. Možná to byl také důvod, proč se k nim takto Eliška chovala. Nevážila si toho, že jí služebnictvo všechno dalo hned. Kdyby tomu bylo jinak a lidé v zámku ji nerozmazlali, určitě by se služebnictvo mělo lépe.

Eliška měla ráda jen jediného tvora, svou bílou kočku Mňaudu. Tu už však neměla, protože si ji rozmazlila. Mňauda ji jednou sekla drápkem a Eliška se na Mňaudu rozzlobila a nechala jí drápky ostříhat. Ne že by to Mňaudě moc vadilo. Drápky nepotřebovala, byla rozmazlená a myši nelovila, ale ještě nikdo nikdy si jí nedovolil provést něco, co se jí nelíbilo. A tak jednou, když si s ní chtěla Eliška hrát, ji Mňauda kousla do prstu. Eliška se na Mňaudu tak naštvála, že poručila, ať ji hajný odnese do močálů a tam ji nechá. A pro jistotu ať tam Mňaudu odnese večer.

„Aspoň bude mít Mňauda strach!“ přikázala Eliška s ovázaným prstíkem na ruce.

V pekle

„Všichni čerti nástup!“ zařval Lucifer. Švihal při tom bičem, který dělal blesky, a vidlemi brousil pekelné skály, až všude tančily jiskry. Po zemi poskakovaly malinké Eliášovy ohýnky.

V nekonečných pekelných prostorách se hlas Lucifera ozval snad šestkrát. Navíc tichý a unavený nářek duší z kotlů, kde lidské oko nemohlo dohlédnout konce, tvořilo pochmurnou symfonii směsi hlasů, kterou kdyby lidské ucho uslyšelo, bylo by to to poslední, co by v životě zaslechlo. A člověk by poté již nikdy nepoznal pocit štěstí. Vyjma speciálního Lucifera kouzla pro lidi, kteří by chtěli v pekle pracovat a odčinit si své hříchy dřív, než skočí v pekelném kotli černých duší. Černýma očima koukali před sebe a vypadali, jako by právě dojedli koks a dopili černouhelnou smolu.

„Kdo sem dotáhl tu bytost?“ zařval znova Lucifer a díval se do davu čertů, kteří udělali ze strachu krok vzad.

Zvedla se ta nejmenší ruka a Lucifer si to namířil rovnou k ní. Lucifery oči rudě zazářily. Chytl čerta za rohy a celého ho zvedl do výše svých zlostných očí. Čert strachy ztuhl a přestal se hýbat. Bylo jasné, že Lucifer z čerta už žádné další informace nedostane, a tak mu zarazil rohy do stropu, kde pak visel jako vánoční baňka. Necukal sebou. Báł se Lucifera. Jeho ocas byl povislý jak ocas býka, který právě usnul vestoje...

Lucifer se podíval na zbytek čertů a zařval: „Měli jste mi donést hříšníka! A co jste mi donesli? Toto! Cožpak nevidíte, že má na zádech křídla? A vy tupci barvoslepí nevidíte, že je bílý...!“

Když to říkal, padaly čertům krápníky na hlavu.

„Třinácté přikázání pekelné! Dávám si pozor na bílé bytosti s křídly! Jste snad barvoslepí, že nepoznáte bílou od černé? A ten pitomec to sem dotáhne ještě s pěti litry svěcené vody! Tfu!“ řval Lucifer a odplivl si tak, že tím udělal otvor do skály, až bylo vidět do sousední místnosti. Visícího čerta Lucifer chytil za rohy a postavil ho zpátky na zem.

„Ani se nezeptáš, kdo to je? Neznáš standardní pekelné postupy při nošení duší do pekla?“ zeptal se hrůzostrašně Lucifer.

Čert se strachy podíval na anděla. Věděl, že to nebude příjemné, protože čerti nesmí vyslovit svaté slovo. Pokud čert udělá chybu, a to je velká chyba přinést svatého do pekla, tak za to musí nést následky.

„Dle pekelného paragrafu pět prvního odstavce víme, že co peklo schvátí, už nenavráť. A dle druhého odstavce – výjimku mají čisté duše nebo svatí. Těm se uděluje opuštění z pekla s omluvou. Nyní vyslovte jméno!“ poručil čert.

Anděl se na čerta podíval a křehce odpověděl, že se jmenuje Gabriel. Když to čert uslyšel, zalapal po dechu. Na světě nebylo moc svatých jmen, ze kterých měli čerti hrůzu. Ďáblužel, Gabriel patřil mezi ty nejznámější a mezi čerty nejobávanější andělské bytosti.

„Jsi propuštěn, Gabrieli,“ řekl čert. Objevil se záblesk a Gabriel zmizel.

Čertovi, který anděla do pekla přinesl, vypadl z pusy jazyk a po dopadu na zem shořel. Čert od té doby nemohl mluvit.

Lucifer k němu přišel a řekl: „Buď rád, že jsi nepřišel i o zuby!“

Čert se pousmál a z pusy mu vypadly zuby na zem. Shořely stejně, jako před chvílí hořel jeho jazyk.

„Teď si zajdeš do oddělení Sopky a dáš se tam dohromady. Projdeš školením, ať neděláš chyby, a nakonec si dáš lávovou masáž!“ řekl Lucifer a očichal čerta. „Cítím pivo, rum a borovičku! Ty nevíš, že alkohol nesmíš?! Vždyť ty ani nevíš, jaký je alkohol démon! Nediv se, že jsi takto dopadl. A teď už zmiz!“ zasyčel vztekla Lucifer.

„Já chci také lávovou masáž!“ ozval se čert z davu.

Lucifer se na něho podíval a řekl: „Jakže se jmenovala ta bytost, kterou jsme propustili!?“

„Grrr...“ zachrčel čert a ucpal si oběma rukama ústa, aby to svaté slovo nevyšlovil. Přitom se natlakoval tak, že mu foukl dým z uší.

Tu najednou koutkem oka zahlédl Lucifer slaboučkou modrou září. Podíval se a zvolal: „U ďasa! Vždyť tady zůstala ta svěcená voda... Co s ní budeme dělat?!“

Lucifer se k vodě snažil přiblížit. Čím byl blíže, tím více byla jasnější a pálivější, až musel vycouvat. Sedl si na svůj trůn vytvořený zlobou a nenávisť lidí. Čím hůře se lidé chovali, tím pohodlněji se Luciferovi na trůnu sedělo.

„Nástup,“ zařval zlostně, „nešťastnou náhodou se nám sem dostala svěcená voda! Je tamhle!“ ukázal čertům. „Visí nad zemí a nemůžeme se k ní nikdo přiblížit, natož se jí dotknout. Musíme ji odtud dostat rychle pryč! Hledám chytré dobrovolníky a doufám, že jich bude dostatek!“ zvolal Lucifer.

A tak šel první čert. Zkoušel chytit vodu holýma rukama, ale zakouřilo se z něj a neznámá síla ho odmrštila na záda přímo před Lucifera. Lucifer suše poručil, ať ho odnesou zregenerovat do Sopky.

„Voda vede jedna nula,“ bručel vztekle Lucifer.

A tak to šlo dále. Čerti zkoušeli vodu odtlačit uhlím a kamením, odtahnout lany a provazy, ale všechno dopadlo špatně. Po šestnáctém pokusu se Lucifer rozčílil, vzal vidle a hodil jimi do svěcené vody. Objevil se červenomodrý záblesk a veliký výbuch rozmetal čerty do všech děr v podzemí.

V lese

Lesník Jouza šel po lese, až došel na mýtinu, která byla poblíž hranic království. Viděl, že je okolí celé ohořelé, a tak přemýšlel, co se mohlo stát. Procházel se po spáleništi a říkal si, že z nebe musel šlehnout blesk, ať už kulový, nebo obyčejný. Co jiného by mohlo způsobit takovou spoušť? Koukal na nebe a přemýšlel, kdy naposledy viděl na obloze mraky.

Když se tak procházel, o něco zakopl. Ze země trčelo kus železa. Sáhl na něj a zjistil, že je horké. Vytáhl ho ze země. Byly to vidle. Podivil se a přemýšlel, proč tam asi leží. Ještě nikdy nic takového nenašel. Uvažoval nad tím, proč jsou ještě teplé, a napadlo ho, že asi spadly z nebe a že mají možná něco společného s těmi blesky, co způsobily tu spoušť okolo. Anebo jsou ty vidle samotným bleskem, který se zhmotnil.

Přemýšlel, co s nimi bude dělat. Jeho prací bylo chodit po lese, kácet stromy a starat se o oboru. Vlastnil sekýru, pilu a jeho silné ruce ho bez problémů užívaly. Neměl toho moc, ale hladý netrpěl.

Vůbec si ale nevšiml, že sto metrů od něho zeje v zemi velká díra. Sedl si na kmen stromu. Díval se na objevené vidle a jen tak z nudy jimi začal šťourat do kmene. Chtěl zjistit, jestli jsou ostré. Když klepl trochu víc, objevily se jiskry a odlétly piliny. V kmeni zůstala hluboká rýha. Jouza byl překvapený. Vstal a do kmene sekl vidlemi mnohem silněji. Ozvala se rána a tlustý kmen byl přeseknutý. To, co by dělal hodinu sekýrou nebo pilou, vidlemi udělal za pár vteřin. Zaradoval se a představil si, co všechno bude moct odteď dělat a kolik mu vidle ušetří práce.

Jouza najednou uslyšel kňourání. Šel za zvukem a v dáli uviděl něco ležet na zemi. Nejdřív si myslel, že to bude nějaký velký pták, ale pak zjistil,

že to je něco jiného. Jouza se na bytost díval a ona se dívala na něho. Byl to malý zraněný dráček.

„Určitě to má souvislost s tou spálenou zemí!“ říkal si Jouza a zvažoval, že tam dráčka nechá a odejde. S draky přece nikdy nechtěl mít nic společného. Slyšel o nich dost špatných příběhů. Třeba to, že draci žerou princezny. A taky to, že kde žijí draci, nevede se lidem dobře. Doteď si myslel, že neexistují, najednou se ale na jednoho díval. Dráček měl zraněnou nohu a křídlo a nemohl se hýbat. Bylo jasné, že zemře, pokud mu Jouza nepomůže.

Jouza se otočil a chtěl odejít. Dráček ale zakňoural a Jouza se zastavil. Nevěděl, co má dělat. Bylo to mládě. Bylo roztomilé, a protože měl Jouza dobré srdce, nedokázal jen tak nechat jakékoliv mládětko bez pomoci. Kolik už zachránil ptáčků, srnčat, kolouchů a malých zajíčků. Řekl si, že mu dá aspoň trošku vody. Když se ale s vodou k dráčkovi přiblížil, dráček zapištěl a couvl.

„No jo, draci! Nemají asi rádi vodu. To by mě zajímalo, co vlastně žereš?“ říkal si Jouza. Dal vodu stranou, sklonil se k dráčkovi a prohlížel si jeho zranění. Muselo to být něco velkého, co mu způsobilo takové zranění, protože dráček byl zraněn skrz celé svoje šupinaté tělo. Krvácelo černou krví.

„Když ti tu ránu ovážu a pomůžu ti, udělám aspoň dobrý skutek!“ říkal si Jouza. Kapesníkem omotal dráčkovi křídlo a kusem košile mu omotal nohu.

„Kdybys nebyl mládě, tak tě tu nechám, ale že máš takové pěkné oči, tak ti pomohu,“ šeptal dráčkovi.

Když drakovi omotával nohu, ten mu začal olizovat holínky, na kterých měl popel a uhlí z vypálené meze.

„Chutná ti to? Chceš víc? No tak já ti přinesu!“ řekl dráčkovi Jouza a šel posbírat černé uhlíky z ohořelého místa. Když se vrátil, dal je dráčkovi a ten je začal chroupat.

„No to mi teda povídej! Tobě to doopravdy chutná...! Kdybych tě donesl na to spáleniště, měl bys tam potravu dost a já bych se o tebe nemusel starat. Draci nepřinesli nikdy nic dobrého! Bude lepší mít od tebe odstup! Ale jak tě tam přepravit? Něco vymyslím...“ povídal si Jouza s drakem.

Z pár klacků vyrobil nosítka, naložil na ně dráčka a dotáhl ho do-
prostřed vypálené planiny. Dráček vypadal spokojeně. Jouza šel svou
cestou s tím, že ještě odzkouší, jak sekají nalezené vidle. Pak je někde
zahrabe a schová.

V pekle

V prašném podzemí naplněném kouřem se pohnula suť a pod ní cosi zablekotalo. Lucifer se posadil, poté postavil, protáhl se, odbelhal ke svému trůnu a sedl si na něj. Rozhlédl se kolem sebe a pozoroval tu spoušť. Něco si mumlal pod vousy a poté se rozesmál a rozchechtal, až pukaly skály. Už velmi dlouho se mu nepovedlo něco tak strašného a děsivého. Vylekalo to i jeho samotného. Naplňoval ho vnitřní pocit moci a síly. Moci, kterou vládl zde v podzemí v nekonečných prostorách smradu síry, horka a ohně.

Lucifer se smál ostatním čertům, kteří se snažili zorientovat v prostoru a pomaličku se před něj začali seřazovat. Vychutnával si každý okamžik jejich zmatenosti. Kotle s dušemi byly rozházené a ohně hořely i tam, kde neměly. Bylo také slyšet syčení. Někde praskl podzemní pramen a voda teď prosakovala do pekla. Tento zvuk čerti neměli rádi. Voda byla jejich úhlavním nepřítelem.

Lucifer se podíval na čerty a zařval: „Chrchel a Hlen sem!“

Po zavolání vylezli dva čerti, kteří byli zároveň pravou a levou rukou Lucifera.

„Nejdřív ucpěte tu vodu, pak to tu uklidte a vše vydezinfikujte sírou, ať to tady pěkně smrdí! Nepracujte příliš rychle a chovejte se jako správní čerti!“ pokračoval Lucifer, ale najednou zbystřil.

„Co to je? Cítíte to? To je průvan hnusně čistého, nesmradlavého, nesírového vzduchu! U všech dasů! Za chvíli tady nebudeme moct dýchat...!“

Chrchel půjde se mnou prozkoumat, co to může být,“ křičel Lucifer a oba se vypravili novou chodbou, až došli do míst, kudy prosvítalo denní světlo.

„No to mi ďáble řekni... já jsem těmi vidlemi udělal díru až na zem! A musím u všech ďasů říct, že tam je teda pěkný smrad. Bodejť by lidé nehřešili, když musí žít v takovém čistém hnusu! Úúúfff a co to je za rambajs? Co to tam řve? Ble...! Asi nějaká zvěř či co. A ten chlad...! Pojďme zpět...! Chrchle, seženeš čerty a tu díru ucpete! Nechci tu mít pozemské pachy. Když si u všech démonů představím, že tam může padat voda z nebe na hlavu...! Horší to může být už jenom v nebi. Ble...! Jdu si dát sirnou koupel, ať z té čistoty nedostanu lupénku, nebo nedej ďáble lišaj! Kde mám vlastně ty svoje vidle? Budu se po nich muset podívat. Snad nebudou tam venku,“ zaklel Lucifer, otočil se a šel s Chrchlem zpět.

V chaloupce u Marcely

Když Jouza došel domů, vše, co dnes zažil, povykládal své ženě Marcelce a svým dětem, osmiletému Honzíkovi a devítileté Aničce. Děti pozorně naslouchaly a pak se Anička zeptala: „A co bude s tím dráčkem?“

„Nevím, asi si ho nejspíš už našla maminka nebo tatínek a už je doma!“ odpověděl Jouza.

„A co když ne? Co když je tam teď sám a bojí se? Víš, že je malý,“ obávala se Anička.

„Však rodiče si ho určitě najdou,“ chlácholil ji Jouza.

„Může mít strach?“ pokračovala Anička.

„Ne, draci strach nemívají,“ uklidňoval ji dál.

„Ani ti malí, táto?“

„Ne, ani ti malí,“ odpověděl trpělivě Jouza.

„Ani ti hodně malí?“ byla pořád nejistá Anička.

„Ani ti hodně malí,“ stále trval na svém.

„Ani ti nejmenší tatínku?“ nedala se odbýt holčička.

„A dost. Drak je tam, kde je. A je mu dobře. Že jsem něco říkal! Nejradši bych si nafackoval!“ rozčílil se Jouza, ale moc to nepomohlo, protože k dotazování se přidal taky Honzík.

„A co když bude pršet?“ zeptal se.

„Nebude. Nebe je plné hvězd,“ řekl klidným hlasem Jouza.

„A co když bude chladno... a ráno může spadnout rosa!“ obávala se Anička.

„A co mám podle vás dělat?“ držel se za hlavu Jouza.

„Musíme ho zachránit!“ křikly jednohlasně děti.

„Už jsem ho zachránil,“ odporoval Jouza.

„Ale málo! Určitě tam trpí a nemá se kde schovat!“ nedaly se odbýt děti.
„A to tam jako teď mám jít a přinést mu větve na zakrytí?“ podivil se Jouza.

„Ano! Ano! Ano!“ křičely radostně obě děti.

„Já nikam nejdu. Venku je tma a jsem unavený,“ bránil se tatínek.

„Tati! Tati! Dráček je sám a má strach! Pojďme se tam podívat a uděláme mu aspoň přístřešek! Maminko, řekni taky něco!“ prosily děti.

Jouza se podíval na Marcelu a ta se jenom usmívala. Naklonila se k Jouzovi a pošeptala mu do ucha: „Co se bojíš? Děti dojdou na kraj lesa, dostanou strach a vrátí se zpět.“

Jouza se na Marcelu usmál a řekl dětem, že tedy vyrazí, ať vezmou louče, protože venku bude tma. A v duchu si pomyslel, jak má chytrou manželku.

Děti vyskočily a vzaly si na sebe oblečení a přehoz. Tatínek vzal kožešinu na přikrytí draka a všichni šli ven. Bylo krásné letní počasí a bylo poměrně teplo. Měsíc svítil, ale okolí vypadalo strašidelně. Děti šly a držely se tatínka.

„Měli bychom zapálit louče!“ navrhl tatínek. Děti se ale obávaly, že při cestě zpět zapadne měsíc a nikdo neuvidí na cestu, protože louče dohoří. A tak louče nepodpálili a tatínkovi trošku ztuhl úsměv na tváři, protože začal chápat, že to ty děti myslí s drakem opravdu vážně.

Šli křovinami a po cestíčkách, které vytvořila hlavně zvířata, až došli na mez, kde měl dráček být. Dívali se kolem sebe, ale dráček nikde. Honzík a Anička začali pomaličku podezřívát tatínka, že si tohle všechno vymyslel, když v tom se náhle něco pohnulo. Vypadalo to jako vyvrácený pařez. Ale on to byl dráček. Děti otevřely oči dokořán a pomaličku a se strachem se blížily k hromádce, která se pohnula. Dvě žlutá dračí očka se dívala na Honzíka a Aničku a ti dva se na oplátku dívali na ně.

„Ahoj, přinesli jsme ti nějakou kožešinu, aby ti nebylo chladno. Jak se jmenuješ?“ promluvila první Anička. Tatínek Aničku upozornil, že draci mluvit neumí a že jí dráček jméno určitě neřekne. Aničku ale napadlo, že by mu přece jen nějaké jméno dát mohli.

„A co mu dát jméno Drak?“ zeptal se Honzík.

Aničce se ale jeho nápad moc nezamlouval. Po chvíli přemýšlení navrhla, že dráčkovi budou říkat Ohník.

„Pche! To je divné jméno. Tak se nikdo nejmenuje!“ nelíbilo se mladšímu Honzíkově.

„Ne, to ne! Ale on je drak, a ne člověk. A draci prý umí plivat oheň, říká mi to babička! Ahoj Ohníku, je ti teplo? Umíš plivat oheň?“ zajímalo Aničku.

Jouza ale dceru zadržel se slovy, že je dráček vystrašený a že je potřeba ho nechat odpočinout.

„A kde má maminku?“ zeptal se Honzík tatínka, který ale na tuto otázku neznal odpověď.

„Třeba žádnou maminku nemá,“ uvažovala Anička.

„Můžeme si ho nechat?“ zajímalo Honzíka.

„Třeba už ho rodiče hledají,“ řekl tatínek.

„Ale jestli žádné nemá, mohl by zemřít. Měli bychom mu pomoci a vzít si ho domů,“ navrhla Anička.

Tatínek si nevěděl rady a začal láteřit: „Drak se domů tahat nebude, je to nebezpečné! Není to ani pes, ani kočka. Může plivat oheň! Ani nevíte, co jí.“

„Neříkej mu drak, je to Ohník! Jí uhlí, vždyť to přece vidíš! A mohl by hlídat dům. To by určitě žádný lupič do našeho domu nešel, kdyby viděl našeho Ohníka!“ snažila se Anička přesvědčit tatínka.

„Drak do domu nepůjde a basta! Přikryjte ho tím, co jsme donesli, a jde se domů,“ rozhodl tatínek a musel dětem slíbit, že s ním hned brzy ráno mohou za dráčkem zase jít.

Přikryli Ohníka a šli domů. Jouza si pod nosem ještě pobrukoval: „To byla chyba, že jsem ta děcka sem vzal. Mám s nimi jen problémy. Že já radši nemlčel! Bylo by to tajemství a nikdo by se nic nedozvěděl! A já je ještě dotáhl až k drakovi. No hlavně ať nepřiletí jeho maminka. Kdo ví, co by to bylo za potvoru velikou. Kdybych ho ale prodal, mohl bych získat nějaké peníze! Nu což, uvidíme zítra. Ráno moudřejší večera.“

V lese

Blažena a Božena šly lesem. Měly štěstí, že byl měsíc v úplňku, a tak aspoň trošku viděly na cestu. Byly to vášnivé houbařky. Vyšly si na houby s tím, že si někde v lese udělají piknik. Bohužel měly smůlu. Houby nenašly a na pikniku, kde vyžungly každá půl litru vína, usnuly na sluníčku a probudily se, až byla tma. A tak teď pajdaly lesem a snažily se dostat domů. Božena a Blažena neměly moc rády lidi. Byly to takové žvanilky, co neví, to nepoví a ještě si přidají a pomluví, koho se dá. Teď jim však do řeči nebylo. Měly strach. Měsíc dodával tajemnou atmosféru a vytvářel na zemi stíny, které naháněly hrůzu. Navíc v lese byly slyšet tajuplné zvuky.

„Ty, Blaženo, dnes jsme to s tím piknikem asi přepískly, ne?“ řekla Božena.

„Mlč, nemůžu se soustředit na cestu!“ odpověděla Blažena.

„No já jen, že příště asi nebudeme pít tolik toho vína!“ nenechala se odbýt Božena.

„Říkám ti, buď zticha! Furt musíš žvanit a nezavřeš tu svoji klapačku a nezavřeš!“ zvýšila hlas Blažena.

„A máš taky strach? Já jo. A taky se bojím!“ mlela si dál svou Božena.

„Zavři tu pusu, nebo ti do ní vletí můra smrtihlav a udělá ti v ní bobek,“ rozcílila se Blažena.

„Ty, Blaženo...? A cítíš ten smrad? Jako by se tu něco pátilo!“ ucítila najednou Božena.

„V hlavě se ti pálí! Tvůj mozek z toho, jak pořád meleš... jak kafemlejnek!“ prskala našťavaně Blažena.

Božena na to ale nedbala a pořád mluvila dál: „No a co to tady je za tu hromádku?“

„Nevím, Boženo. Asi nějaký kulatý vyvrácený pařez!“ uvažovala nahlas Blažena.

„Mně se to nějak nezdá, Blaženo. To nevypadá jako...“, zasekla se v půlce věty Božena.

Najednou se pařez pohnul. Zvědavá očka, žlutá jak kočičí, se zahleděla na ty dvě postavy. Božena s Blaženou strachy málem omdlely. Nebyly schopné slova. Couvaly, až se opřely o vyvrácený strom. Krvě by se v nich nedořezal. Obě blekotaly nesrozumitelná slova, a když z dráčka spadla příkrývka a uviděly ho v celé kráse, začaly ječet a utíkat. Uviděly díru v kopci, do které zalezly s tím, že vylezou, až bude světlo.

V pekle

„Co je to tady za smrad?“ zařval Lucifer. „Cítím, cítím člověčinu, a k tomu ještě parfém, který by nepřerazila tuna síry! Říkal jsem vám, čerti, že máte ucpat tu díru na povrch, a ono to tak vypadá, že se nám do ní uhnízdily nějaké osoby. Čučíte na mě jako vyorané myši a neumíte udělat takovou jednoduchou věc. Byl bych to udělal sám, kdybych měl vidle. No, ale nemám. Dle smradu, co cítím, to dozajista bude Božena s Blaženou. A můj nos se nemýlí. Ty hříšné osoby, co každého pomluví, nám snad do toho našeho pekla dojdou samy a bez práce!“ řval Lucifer, vzal si s sebou tři čerty a šel směrem, odkud vítr vál.

Božena s Blaženou uslyšely zvuk, který vycházel ze tmy z podzemí. Obě vyběhly ven. Bylo už světlo. Zastavily se a dívaly se do otvoru tunelu. Z podzemí vyšel Lucifer se třemi čerty.

„Fuj! Jak já to slunce nesnáším,“ řekl Lucifer a odplivl si, „hej, vy dvě hříšnice ukecané, peklo se vám začíná pomalu otevírat! Ještě jeden hřích a skončíte v podzemí, v kotli a ve smradu síry.“

Čekal, že obě ženy padnou k zemi na kolena a budou prosit, aby do pekla nemusely. Ovšem to byste nesměli znát drsnou Blaženu.

„A to říká kdo? Ty? Vyleze si z díry v medvědímu kožichu a bude mě poučovat?! To zrovna! Jdu do města za panem králem a vše mu povykládám! Ten sem pošle vojsko a tebe zatkne! A taky mu řeknu, že tady máte

draka... A ještě vydělám peníze. To zrovna, ty nádhery! Tebe já poslouchat nebudu, ale vím, že skončíš v žaláři a tam tě možná... možná navštívím,“ vytahovala se Blažena.

Božena jenom příkyvovala a přitakala: „Jo! To ti teda povím, že to budeš mít pěkně blbě, až po tobě v žaláři budou lozit krysy a tvůj kožíšek bude pěkně vypelichaný! Pojď, Blaženo, jdeme!“

Když to Lucifer uslyšel, zrudl vzteky tak, že mu z hlavy začala stoupat pára a z uší mu vyšlehly plamínky.

„Stop, huby nevymáchané, jazyky jedovaté, osoby zlé. To byla poslední slova, co jste řekly. Protože vám chybí poslední kapička hříchu na to, abyste skončily v pekle, budete mít peklo na zemi!“

Lucifer švihl bičem a řekl: „Jazykus lengopasus!“

Boženě a Blaženě se v tu ránu prodloužil jazyk až po pás.

Pak Lucifer švihl bičem znovu, tentokrát však se slovy: „Pisárus nervorokus!“

V ten moment se Blaženě a Boženě zakřivily prsty na rukách.

„Tak! A teď už nic neřeknete. A kdybyste to chtěly napsat, tak nenapišete. Nikdo vám nebude rozumět. Nikoho nebudete pomlouvat. Lidé se vám budou smát. Pokaždé, když se podíváte do zrcadla, se samy sobě nebudete líbit. Kdybyste náhodou měly tolik odvahy a jazyk si usekly, okamžitě vám doroste. Pokud nechcete skončit v pekle, během roku uděláte tolik dobrých skutků, aby vaše hříchy byly smazány. S každým novým člověkem, co vás začne mít rád, se vám jazyk zkrátí a prsty se narovnají. Máte přesně rok na to, abyste se polepšily. Jinak si pro vás přijdu. Doufám, že to stihnete, protože bychom vás museli nacpat do kotlů, které jsou už teď plné! Máme totiž v pekle moc hříšníků. A abych nezapomněl, nepošlapejte si jazyk, až půjdete domů!“ zachechtal se Lucifer spolu s čerty.

„A co s tím drakem?“ zeptal se jeden z čertů.

„Nemám rád draky. Nejsou sice tak hnusní jako lidé, ale pomáhat to-muto drakovi nebudu. Ať mu pomůže osud.“

Pak se Lucifer zamyslel a zamračil. „Jen by mě ještě zajímalo, kde mám ty vidle. Kdo mi je najde, bude mít sto let lázní v Sopce!“

V lese

Jouza, Honzík a Anička šli lesem směrem k mýtince, kde předchozí den objevili Ohníka. Najednou proti nim kráčely dvě osoby. Byly divné a jazyky měly až po pás. Ze slušnosti je pozdravili. Odpověď je ale překvapila.

„Aaa oe eee ee!“ zahuhlala Blažena.

Když byla Božena s Blaženou o kousek dál, tatínek se zeptal dětí: „Nebyla to Božena s Blaženou?“

„Jo, a měly úděsné jazyky!“ řekla Anička.

„Co to mohly sníst, že jim ty jazyky tak vyrostly?“ zeptal se Honzík.

„No, nevím, ale slyšel jsem, že existuje rostlina, která se jmenuje tchýnin jazyk. Hlavně takovou rostlinu nikdy nejezte!“ varoval děti tatínek.

„Anebo usnuly s vypláznutým jazykem v mraveništi, když vypily moc vína...“, uvažoval Honzík.

A tak děti vytvářely další a další teorie. To už je ale tatínek moc neposlouchal. Věděl jedno, musí pokácet hodně stromů. Doufal, že mu vidle pomohou.

Došli na mýtinku, kde se krčil dráček Ohník. Děti se hned k Ohníkovi rozeběhly a ukazovaly si navzájem, kdo má větší odvalu a Ohníka se nebojí.

„Ahoj Ohníku! Něco jsme ti donesli! Bude ti to určitě chutnat!“ řekla Anička a vysypala před Ohníka hromádku dřevěného uhlí.

Ohník se k uhlí ihned připlazil a začal ho chroupat.

„Je od kováře“, řekl Honzík a dal před dráčka misku s vodou, „nemáš taky žízeň?“ zajímal se.

Ohník couvl a přestal jíst.

„Asi nemá vodu rád!“ řekla Anička a misku dala stranou.

„Udělejte oheň, ať se dráček zahřeje, a já jdu pracovat. Kdyby něco, tak zavolejte,“ pobídl děti Jouza, šel vyhrabat vidle a pak začal kácet stromy.

Práce mu šla krásně od ruky. Na dva seky přepůlil kmen a zjistil, že když se vidlemi přiblíží ke kmeni, kmen jako by se sám chtěl odkutálet. A tak práci, kterou normálně dělá jeden den, udělal za jednu hodinu.

Ohníkovi se oheň líbil. Vypadal spokojeně a sem tam si vzal ohořelý klacek a ten olizoval jako lízátko. Přišla však chvíle, kdy bylo třeba jít domů. Začalo se smrákat a večer se blížil.

„Kam dáme Ohníka?“ zeptal se Honzík.

„Já mám nápad,“ řekla Anička, „kousek odtud jsem viděla v kopci díru! Mohla by to být jeskyně a tam by mohlo být Ohníkovi dobře!“

Tatínek s tímto nápadem také souhlasil, a tak Honzík a Anička svázali pro poraněného dráčka primitivní nosítka, aby ho mohli přenést. Tatínek našel místo pod převislou skálou a Anička s Honzíkem nanosili suché listí a větvičky, aby nebyla Ohníkovi zima.

„Tady teď bude tvůj nový domov!“ řekl Honzík.

„Kdyby to tatínek dovolil, vzali bychom si tě domů, ale nemůžeme. Snad se ti tu bude líbit. A neboj, zítra zase přijdeme, přineseme ti uhlí od kováře a rozděláme ti oheň. Teď už ale musíme jít domů,“ řekla Anička.

Ohníkovi se v jeskyni líbilo. Jediný, komu se to nelíbilo, byl Lucifer, který zase ucítil jiný smrad než sirný.

Matyášovo království

Král Matyáš a královna Rozálie spolu měli dvě děti, moudřejšího prince Bořislava a chytřejšího prince Bořimíra. Bořislav byl o rok starší než Bořimír.

Když Bořimír dosáhl osmnácti let, král Matyáš rozhodl: „Synové moji! Oba jste již dospělí, a tak je potřeba, abyste trochu poznali svět a naučili se odvaze a odolávat strachu. Vymyslel jsem vám úkol a doufám, že ho splníte. Naučil jsem vás toho už dost a učit se nyní budete dál, ale už sami. Je třeba, aby vás začal učit svět a život mimo království. Jeden z vás je chytřejší a druhý moudřejší. Kdybyste oba mohli být jedním člověkem, království by nemělo lepšího vládce. Tak to bohužel nejde a na trůn může usednout pouze jeden král. Chytrý bez moudrosti se stane špatným vládcem. Získáním moci se stane zlým vládcem a z království zmizí smích a štěstí. Pokud se stane vládcem moudrý bez chytrosti, tak to také nebude dobré. Chytrí moudrého nakonec vyženou, protože ho obelstí, a království tak ztratí dobrého vládce. Pak by v tomto království také nebylo dobře. Máte často neshody a hádáte se. Když nyní budete muset vy dva jít do světa s úkolem, co vám dám, doufám, že ty, Bořislave, začneš být trochu chytřejší a ty, Bořimíre, trochu zmoudříš. Půjdete do sousedního malého království. Jeden z vás tam půjde jako princ a ten druhý jako jeho sluha. Už dlouho nemám zprávy, co se tam děje, a vy to půjdete zjistit. Podniknete dobrodružnou výpravu, která bude pro vás jistě zajímavá! Ten z vás, kdo se bude vydávat za prince, se bude zajímat o to, co se děje na zámku a jak žijí bohatí, a ten druhý bude chodit tam, kde jsou poddaní a chudí. Budete pozorovat, co se tam děje, jak se lidé mají a o čem se v podzámčí mluví. A to vám říkám, oči budete mít otevřené! Oba se musíte vrátit zpět

na můj zámek. Pokud se vrátí jen jeden z vás, nestane se králem! To vás donutí spolu spolupracovat a navzájem si pomáhat.“

„Ale otče! Musí to být? Venku prší a prý ještě dlouho bude, říkali astrologové! A také se říká, že kraj mezi královstvími je začarovaný a lidé se z něho živí nevracejí! Posečkej rok či dva, ať se na to lépe připravíme, a pak vyrazíme!“ prosil Bořimír.

„Slyšíš je, ženo má?! Tak synáček by chtěl rok nebo dva, možná i deset let žít v pohodlíčku a v teploučku zámečku. Kdyby na nás měl zaútočit nepřítel, to bys mu také řekl, že by mohl rok nebo dva počkat, že teď nemáš na boj náladu?“ zeptal se král.

„Ale otče! Útok na naše království a dobrodružná cesta, to je rozdíl!“ namítal Bořimír.

„Tak tak,“ řekl Bořislav, „válka se odkládat nedá, ale dobrodružná cesta se odložit dá!“

„Slyšíš to, má královno? A to jsou moji nástupci! A dost,“ řekl nahněvaně král, „pofičíte, a to hned, jak skončí deště! Vyrazíte a vezmete si s sebou holuby, ať mám od vás zprávy! A teď všichni ven! Skončil jsem!“

„Doufám, že nechceš na to království zaútočit tak jako na to Asámské!“ zeptala se ho královna.

„A co jsem měl dělat? V Asámském království se žilo špatně. Lidé byli chudí, protože platili vysoké daně, a král s královnou a všichni v zámku už z rozežranosti nevěděli, co dělat. Zákony platily jen pro chudé a ti, co měli peníze, na zákony nedbali. Chudí lidé chodili do našeho království loupit, protože neměli co do pusy. Měli hlad. Vůbec mě netěšil, že jsem šel do války, ale jako král jsem jel v čele svého vojska. Hodně nepřátelských vojáků přešlo na naši stranu. Nechtěli totiž za toho svého zbabělého krále bojovat. Místo toho, aby se postavil do čela vojska, utekl, jakmile ucítil, že prohrává. A spolu s ním utekla i polovina lidí ze zámku. V té zemi Asámské jsem vytvořil jednoduché zákony, které platí pro všechny. Také toleruji jejich zvyky. Lidé se teď mají dobře. Mají nižší daně a už nemusí loupit. Je mi smutno a líto vojáků, kteří padli v zemi, kde nebylo dobře. V té zemi král lidi využíval jen pro své bohatství a moc. Naštěstí ten král se svými bohatými utekl do království Aerok, kde se chtěl usadit a pomocí peněz škodit dál. Král vládnoucí v Aeroku ale dobře znal prolhanost krále

Asámu, a tak ho nechal zavřít s tím, že si své zlé skutky odpracuje. Nechal také zavřít i zbytek bohatých z Asámu. Také se říká, že si krále a královnu vzal čert. No a ten zbytek bohatých, co zůstal v zemi, musí pracovat. Pracují v dole na uhlí a rudu. Když vykopou metrák, dostanou rohlík, když vykopou pět metráků, dostanou chleba, no a když deset metráků, tak dostanou salám nebo sýr. Takto pracuje první třetina. Druhá třetina pracuje na polích a pěstují plodiny, které se vozí do pekárny, kde pracuje poslední třetina. Ta poslední třetina peče pro tu první a druhou skupinu. To máš vidět, co se mezi nimi děje, když jim nechutná to, co si sami upekli,“ povídal manželce král Matyáš.

„Říká se, Matyáši, že prý dáš do Asámského království jednoho ze svých synů vládnout!“ chtěla vědět královna Rozálie.

„Sehnat někoho rozumného na vládnutí je problém. Když to bude poddaný, dopadne to špatně. Království zchudne a lidé zleniví. Aby poté lidé pracovali na polích, musel by nad nimi stát voják s bičem v ruce. Pokud to bude bohatý panovník, bude se chtít ještě více obohacovat, protože s množstvím roste chuť, s chutí roste moc a to dopadá taky špatně. Sehnat někoho chytrého a moudrého, aby bylo dobře poddaným i těm, co žijí na zámku, aby jim vládce nedával příliš moc ani příliš málo a aby se lidé měli navzájem rádi a nezáviděli si, to je problém. Vládnutí nikdy není dokonalé, ale musíme se vyvarovat chyb, které jsme udělali v minulosti. Tak jsem to učil své dva syny. Snad si z mého učení něco vzali. Potřebují však vylézt z hnízda, aby viděli, jak to ve světě chodí. Jen doufám, že se v království Na konci světa mají lidé rádi a jsou šťastní.“

V zámku v království Na konci světa

„Nechci, nechci, nechci!“ křičela princezna Eliška.
„Řekla jsem vám, že si dám rohlík s máslem. V másle měly být na řezu vidět krásné růžové kytičky podobné růžím. Tady řezu a vidím tam jen růžové mazanice podobné obyčejným chryzantémám. Zavolejte mi kuchaře!“

Kuchař přišel a už ve dveřích obracel oči v sloup.

„Kuchaři, víš, kdo já jsem? Tak proč nesplníš to, co ti říkám? Chceš, abych tě nechala zavřít za to, že jsi mi nesplnil, co jsem ti nakázala?“ zeptala se rozzlobeně Eliška.

„Princezno, je to velmi těžké, ba dokonce nemožné vám vyhovět! Minule jste chtěla kuře nadívané krocanem, které bude ještě kvokat. Zpívající holuby na víně a rozmarýnu. Chechtající se štiku na medu a skákající chleba. Divím se, že jste mi neřekla, abych připravil holuby, co sami létají do huby,“ bránil se kuchař.

„Jsi drzý jako vždy! Kdybych byla kuchař, tak bych ti ukázala, jak se to dělá! Ale já jsem princezna a nejsem s tebou spokojená. Kdy už tady bude konečně někdo, kdo mě bude poslouchat a plnit příkazy a ne se jen hloupě vymlouvat? Otče, co k tomu řekneš?“ křičela Eliška.

„Já bych řekl, že kuchař se bude příště více snažit a splní ti tvoje přání,“ chlácholil Elišku král.

„To já ale nechci! Já chci, aby byl potrestán! Vždyť oni se mi smějí za zády! Mně, princezně Elišce, která tady bude jednou vládnout!“ lálela dál Eliška.

„Ale nesmějí!“ udobřovala Elišku královna Eleonora. „Oni jsou jen tak veselí! Dej si rohlíčky a másličko... jsou výborné! Sama jsem si dala dva i přesto, že držím dietu. Toto je nejlepší kuchař, co jsme kdy měli. Mně i králi to chutná! Vzpomeň, jak byl minule úhoř výborný!“ rozplývala se Eleonora.

„Směj se mi a nechutná mi. Kdybych to tady vedla já a byla už královna, to byste viděli! Dala bych to tady aspoň do pořádku!“ vzdorovala Eliška.

„Tak dost,“ došla králi trpělivost, „to každé ráno budeme poslouchat takové řeči?! Vůbec nevíš, co to znamená vládnout!“

„Na vládnutí nic není! Dávám příkazy a poddaní je splní. Je to jednoduché! Je akorát třeba používat hlavu, co máš na krku! Ale možná ti ta koruna brání v myšlení!“ zlobila se Eliška.

„K čertu s takovými řečmi!“ zakřičel král.

V tu ránu se objevil obláček kouře a sirný odér.

„Dobrý a překrásný den, králi a královno. Koukám, že tu máte pěkně pekelnou atmosféru! Vaše dcera je pěkná čertice a já jsem expert na převýchovu! Létající holubi do huby jsou u nás běžná záležitost, akorát nemají peří a nejsou bílí. Možná bych vám mohl pomoci!“ řekl čert.

„O čem to mluví ten hoch? Sexpert? Nemluví o neslušnostech, že ne? Já mu tak nějak nerozumím!“ zaskočeně se ptala královna.

„To není hoch, ale čert. Taky mu moc nerozumím, protože neznám ta cizí slova. Ale nechme ho mluvit a uvidíme! Hlavně, že tu je nějaká změna, protože změna je život,“ odpověděl král Eduard.

„Myslím tím, že jsem odborník a dokázal bych vaši dceru naučit slušnému chování a taky pracovat... tfuj... promiňte mi to slovo... slovo práce nemáme rádi,“ vysvětloval čert.

„Co za to budete chtít? Duši? Čí? A odkdy peklo dělá dobro? Dá se vám věřit?“ král na čerta chrtil jednu otázku za druhou.

„No ono se to má tak. Jednou začas někdo z nás jde na svět, pokud ho nějaký člověk zavolá. A... no víte... ono... no takto... u nás v pekle je celkem dost narváno a my už nemáme moc prostoru, kam pořád cpát další a další duše. A tak se hlavně ty mladší snažíme převychovat tak, že jim uděláme peklo už na zemi. Od doby, co byly vynalezeny peníze, lidé hřeší

poměrně hodně. Předtím než byly peníze, to jsme měli v pekle pohodu a prázdno, ale teď...? No nepřál bych vám být čertem. Když je možnost, tak někdy bereme lidi na výpomoc. Odměnou jim je, že si své hříchy odpracují... tfuj... promiňte. Pro mnohé lidi to je i taková exkurze. A duše? Ty si bereme jen tehdy, když musíme. My s nimi neobchodujeme. Není to pro nás obchodní artikl," vysvětlil čert.

„Cože? Sexkurze? Kdyby ten člověk... čert aspoň tolik nešíšlal!“ řekla královna.

„A na jak dlouho by to bylo?“ vyzvídal král.

„Tak měsíc až dva,“ přemýšlel nahlas čert.

„Co to tady blábolí ten komediant s kozí hlavou na krku? Tebe už jsem prohlédla! Jsi podvodník! Stráž, vyhoďte ho! Já jsem princezna a mluvit budu jen se vznešenými lidmi! Málem jsem ti na to skočila, ale nejsem tak blbá! Jestli jsi čert, tak musíš mít nějakého svého nadřízeného. Nemáš, takže je to jasné! Stráž, ven s ním!“ poroučela princezna.

Stráž se však nemohla pohnout.

„No... viděl bych to spíš na tři měsíce převýchovy! A pokud chcete mluvit s mým nadřízeným, tak proč ne? Ale věřte, že někteří hříšníci z toho radost mít nebudou,“ naznačil čert.

„Tlechy plechy, kecý v kleci, hovňačky prdlačky!“ vysmívala se princezna.

V místnosti začal být cítit silný smrad a pak se objevila našedlá mlha, která se shlukla ve velkého krkavce. Všichni v místnosti couvli strachy. Z krkavce vypadlo malé vejce, které když dopadlo na zem, tak prasklo a rozdělilo se na dvě malé poloviny. Na zemi stála tmavá postava vysoká sotva třicet centimetrů.

Postava řekla písklavým hlasem: „Krásný den! Já jsem ten nejstrašnější Lucifer!“

Lidé udělali krok vpřed, aby si postavu prohlédli. U některých se objevil úsměv přecházející v slabý smích.

„Někoho většího v pekle nemáte?“ zeptala se princezna, která se smála nejvíc ze všech.

Sotva to dopověděla, třiceticentimetrová postava se zvětšila na tři metry. Oči se Luciferovi roztáhly a vzplály rudými plamínky. Z uší se mu zadýmilo, z nosu zaprasklo a na chvíli Lucifer celý vzplál.

„Dobrý den pro mě, pro vás spíše ne!“ zařval Lucifer, až prasklo okno, a pak se nekontrolovatelně rozchechtal.

„Mám rád efektní příchody, chechecheche,“ zasmál se Lucifer.

„To se vám povedlo!“ řekl čert.

Polovina lidí omdlela a druhá couvla až ke stěně a oněměla s otevřenou pusou. Král se díval a pokyvoval hlavou. Královna omdlela. Po chvíli chtěl král královnu probudit, ale pak si to rozmyslel. Říkal si, že to tak bude lepší. Princezna skočila za křeslo, na kterém seděla. Schovávala se a přitom cvakala zubama.

Někde v koutě bylo slyšet modlení: „Andělíčku, můj strážníčku, prosím, přijď sem a zachraň nás.“

Objevil se namodralý opar a v místnosti najednou stál anděl. Čert trochu couvl dozadu.

„Tak a už jsme tady všichni! Nazdar, bílý brácho,“ řekl Lucifer s úsměvem.

„Nejsem tvůj brácho! Ty už patříš jinam!“ odpověděl anděl.

„Jsem ale přece padlý anděl. No ne?“ zeptal se s úsměvem Lucifer.

„Jsi pekelník, a tím pádem jsi už někdo jiný!“ vysvětloval anděl.

„Pořád ta samá písnička. Nechceš k nám jít pracovat? Máme tam celkem foťr!“ povídal dál Lucifer.

„Máte tam hlavně nepořádek, smrad a ztrácíte věci!“ vrátil to Luciferovi s úsměvem anděl.

„Ty něco víš o mých vidlích?“ zeptal se Lucifer.

„My víme všechno, co se děje na zemi, a taky to, že s tvými vidlemi lesníci kácí stromy!“ vysvětlil anděl a Luciferovi ztuhl úsměv na pekelné tváři.

„Anděli, prosím, pomoz nám!“ prosil jeden člověk v místnosti.

„Pomocť si můžete pouze dobrými skutky. Kdo lidem škodí, nakonec skončí v pekle. Takové jsou zákony a pravidla a ty já nezměním!“ pokrčil rameny anděl.

„Dobré skutky...! Dobré skutky...! Na zemi existují peníze, takže se dobré skutky dělají špatně. Kvůli chamtivosti a závisti lidí je nemohou dělat ani ti, co by to chtěli, protože je špatní lidé přesvědčí k tomu, že dobré skutky nemají smysl. Od té doby, co jsou na světě peníze, tak máme v pekle plno a nestihnáme dávat duše do kotlů. Jó, když peníze nebyly a lidé hřešili,

jejich hříchy nebyly tak hrozné. Duše pobyla chvíli v pekle, a jakmile se očistila, pustili jsme ji. Ale teď máme na skladě tak zkažené duše, že tam snad budou na věky! Bůh by měl peníze zakázat!“ stěžoval si Lucifer.

„Peníze si lidé vymysleli sami! Je to pro ně další pokušení a ty by ses neměl rouhat!“ pokáral anděl Lucifera.

„Rouhat se já mohu. Vždyť jsem z pekla. Ale i ty musíš uznat, že děláme dobré skutky, když odnášíme hříšníky do pekla. Dokonce některým dovolíme si hříchy odpracovat... fuj to slovo... ještě předtím, než se dostanou do pekla. Pak jdou k vám mimo peklo... a když se tak zamyslím... u nás je plno, takže u vás v nebi to musí být poloprázdné, ne?“ zajímal se Lucifer.

„Máš více chodit mezi lidmi! Věděli by, že peklo existuje, a tolik by neřešili!“ navrhoval anděl.

„To je pravda! Lidé by kvůli strachu ze mě samotného tolik nehřešili. Ale myslím si, že dobré skutky by měli lidé dělat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, ne proto, že se bojí Lucifera,“ pokyvoval Lucifer a vy-
zval anděla, aby sledoval, co se stane.

„Hříšníci, kdo odted' bude hodný a nebude dělat zlé skutky? Dejte ruce nahoru, nebo si vás hned teď odnesu do pekla,“ vybídl všechny přítomné Lucifer.

Všechny ruce v sále vystřelily ke stropu.

„No, myslím si, že pár duší bude určitě dělat dobré skutky a někteří dají i nějaké peníze chudému člověku na jídlo. Lidé jsou však nepoučitelní! Dokážou dělat chyby stále dokola!“ řekl Lucifer.

„To stačí! Jak to vidíš ty, anděli? Mám poslat Elišku do pekla na převý-
chovu?“ zeptal se král.

„Těžké rozhodnutí, králi! My andělé máme chránit lidi a jejich duše, ale někdy musí duše projít peklem, aby se napravila a zachránila. A pokud je možnost se z pekla za tři měsíce vrátit... no stejně, když se nyní podívám na duši vaší dcery, do nebe by rozhodně neprošla, i kdybych se přimlouval sebevíc! Rozhodnutí však bude jen a jen na vás,“ uvažoval nahlas anděl.

„Já už ty vaše bláboly nemůžu a nechci poslouchat. Už ani slyšet, o čem tu pořád kvákáte! Já jsem princezna a bude mi osmnáct. Jsem krásná, štíhlá a princové se na mě budou jen lepit. A navíc mám nádherné šaty

plné zlata! A ve skříni mám šaty s drahokamy a brilianty a safíry a rubíny a s perlami... a čeká mě velká oslava. Já tady budu vládnout! Co si to dovolujete, aby za mě rozhodoval někdo cizí? No to ani náhodou! Já sama nejlépe vím, jakou mám duši, a vím, že je perfektní! A ty, anděli, ty bys mě měl chránit před peklem, ale místo toho mě peklu vydáváš! Co mi na to řekneš? Děláš svou práci vůbec dobře?!" obořila se princezna na anděla.

Anděl ale neřekl nic. Rozpustil se v namodralou mlhu a zmizel.

„To jsem si mohla myslet! Samá slova a řeči a skutek utek. Břídil. A jestli si myslíš, Lucifere, že se tě bojím, tak to se mylíš! Nikdy se nikoho nebudu bát! Nikdy se nikomu nepodvolím! A nikdy a nikdy neodejdu!“ křičela Eliška, sundala si botu z nohy a hodila ji po Luciferovi. Ten ji chytil a prohlédl si ji.

„Hm, pěkná bota.“ pokyvoval.

A tak Eliška vzala druhou botu a hodila ji po Luciferovi také. Vypadalo to, že Lucifera trefí do hrudi, ale bota proletěla Luciferem jako by byl duch, dopadla za ním na zem a odkutálela se k služebnictvu.

„Au, tohle mě takřka bolelo,“ rozchechtal se Lucifer na celé kolo. Spolu s ním se rozesmál i čert, pak král a někteří ze služebnictva.

Na princeznu to bylo moc a zakřičela: „Nenávidím vás, vy ubožáci! Vy nuly! Všechny vás nechám dát do vězení!“

Lucifer švihl bičem a princezna ještě otevírala pusku a něco říkala, ale to už nebylo slyšet. Chtěla utéct, ale nohy jako by měla přilepené k podlaze. Lucifer a čert se zadívali na krále.

„Nu?“ podíval se tázavě Lucifer.

„Splň, co jsi slíbil, ale za tři měsíce ať ji mám zpět!“ rozhodl král.

„Nebudete litovat!“ mrkl čert na krále.

„Můj pane, mám ji vzít já, nebo tu práci... tfuj... promiňte to slovo... mám přenechat vám?“ zeptal se čert.

„Královská dcera odejde s obyčejným čertem!? No tobě snad v hlavě vyšumělo? Nebo jsi zandělil?“ zasmál se zase Lucifer. „Tu беру já, bude to pro mě čest! A ty... ty odejdi trochu efektně, ať se lidé pobaví!“ dodal.

Čert šel ke stěně, u které stál dav lidí. Lidé ustoupili, aby vytvořili uličku. Čert šlápl na stěnu a kráčel po ní ke stropu. Jakmile došel ke stropu, pokračoval po něm hlavou dolů jakoby nic. Když byl uprostřed, udělal

z legrace, že mu něco spadlo do nosu a zaskřehotal: „He... he... he... pčík.“ Pak dělal, že se neudrží, a padal dolů. Zařval: „Úáááá...“ a všichni okolo čekali, že si roztrhne hlavu o zem. Čert si ale hlavu neroztrhl a vsákl se do země. Zůstala po něm jen černá kaluž, která zasyčela, vytvořila se z ní tmavá mlha v podobě čerta, která otevřela pusy, postrašila všechny okolo hlasitě postrašila a také zmizela v podlaze.

„Hm, dobré... efektní,“ pochválil čerta Lucifer.

„A teď půjdu já! A ještě jedna rada králi! Někteří tví poddaní začínají mít nekalé úmysly! Dej si na ně pozor!“ zasmál se Lucifer.

Vytvořila se našedlá mlha, která se zhmotnila v černého krkavce. Krkavec si sedl na zem a rozevřel zobák. Lucifer se zmenšil na malou postavu a vlezl do zobáku. Pak pták máchl křídly a vzletl. Udělal jednu otočku v místnosti, a jak se blížil k princezně, přiložil křídla k tělu, ve vzduchu udělal dva kotrmelce, změnil se v černou doutnající kouli, která narazila do princezny a lehkým výbuchem se přeměnila v jiskry v rohu místnosti. Jiskry zmizely a zůstala po nich jen dýmová čára.

Princezna jen stačila otevřít pusy v úžasu a zakrýt si oči.

Královna se probudila v křesle a vůbec netušila, co se děje.

„Už nic. Už je po všem a vše dobře dopadlo,“ vysvětlil jí král, když se ho ptala.

„A co ten sexpert?“ zeptala se královna.

„Ten už šel domů,“ trpělivě odpovídal král.

„A Eliška je kde?“ nebylo jasné královně.

„Odešla s ním na převýchovu!“ řekl král.

„A ten nejhnusnější?“ ptala se dál královna.

„To byl jejich šéf a šel s nimi do pekla.“

„A jsi si jistý, že to dobře dopadlo?“ nebyla si jistá královna.

„Uvidíme za tři měsíce,“ řekl král.

„Víš, mám Elišku ráda, i když je rozmazlená.“

„Já taky, ale... to už se nedalo vydržet! Dal bych kvůli ní ruku do ohně, královno, ale... vždyť ona nám tady dělala teror už několik let! Možná to byla nejlepší, jediná a poslední šance, jak ji změnit. A víš, co říkal anděl...“

„No nevím. Spala jsem.“